

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP(m-l)

DESEMBER 11/74

NYE BØKER FRÅ FORLAGET OKTOBER:

**KJØP JULEGAVER HOS
OKTOBER-FORHANDLERNE**

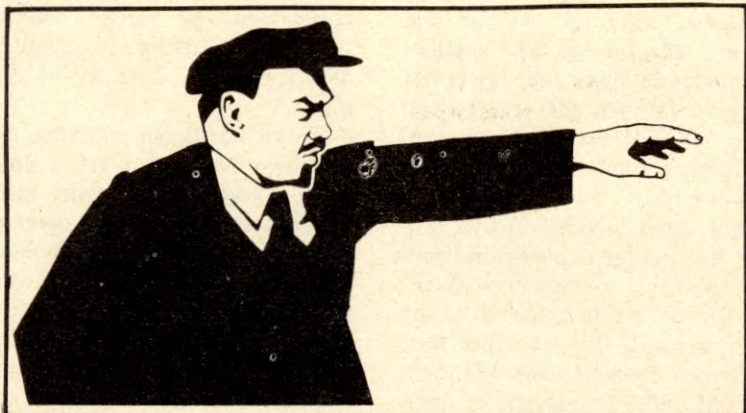
Innhold

1. MAI 75	s. 3
Fram for partiet sine økonomikampanjer, vedtak fra AKP(m-l)s landskonferanse	s. 7
Vedtak om Kommune- og fylkestingsvalget i 1975 fra AKP(m-l)s landskonferanse	s. 9
RØD VALGALLIANSE 1975	s. 12
Studiekampanja	s. 18
Om å selge KK på arbeidsplassen	s. 20
Store framganger i kampanjene	s. 21
Vårt stedslag er uenig i rotasjonskampanja	s. 23
Kampen mot sosialimperialismen i fagforeningene	s. 26
Streikestøttearbeid – proletarisering av kvinnefronten	s. 28
Hvor blei det av Kampen for fiskerigrensa?	s. 28
Avslør illusjonene i »karakterdebatten»	s. 30

Fristen for innlegg er den 15. hver måned. Innlegg leveres til styret i god tid, som leverer det videre langs vanlige interne linjer. Innlegg skal være påført stedslag, slik at det er mulig å kontakte den som har skrevet, med sikte på på forkortelse av innlegg eller liknende.

Leder:

1. MAI 75

Til pratidiskusjon i januar

1. mai 1975 vil bli en viktig styrkeprøve for partiet. Utgangen av året har vært fylt av harde klassekamper. Streikekampen har vært ført av mange grupper med stor kampvilje og evne. Lockout-varselet, kapitalistenes desperate mottiltak, førte til stor forbitrelse, og til at arbeidere over hele landet sluttet opp om de streikende. Breie folkegrupper har vært trukket inn i kampen for sjølbestemt abort, og 50 mil fiskerigrense, mot statsbudsjettet osv. Kampen har vært ført mot AP-regjeringas reaksjonære politikk og mot LO-toppens forræderi mot arbeiderne. Det er derfor viktigere enn noen sinne at demonstrasjonene 1. mai har klar front ikke bare

mot imperialismen og monopokapitalen, men også deres viktigste støtter, i AP og LO-toppen.

Mot konsesjoner til høyre-sosialdemokratene!

Dette markeres klart i presentasjonen av partiets linje i *Klassekampen*. At ei sånn markering er nødvendig, er det knapt uenighet om i partiet.

Likevel sto en del plasser parti-medlemmer side om side med kjente AP-folk på talerstolen 1. mai. Etter sånne kameraters mining hadde vi her et taktisk spørsmål. Forutsatt at »det politiske grunn-

laget er i orden», eller at »det er likeberettigelse», eller at »vi får alle appellantene», eller at »de ikke angriper oss», ja så spiller det ingen rolle om vi står sammen med regjerings- eller sekretariatsmedlemmer på talerstolen! Slike oppfatninger fantes enda flere plasser enn der de ble satt ut i livet.

Her er det ingen forskjell til SVs syn. SV og AP har anerkjent hverandre gjensidig som »partier i arbeiderbevegelsen». Med det har de ryddet unna en viktig prinsipiell hindring for et nært samarbeid. Kjernen i denne slags feil, som spilte en viss rolle 1. mai i år, er anerkjennning av AP/LO-toppen som en del av arbeiderbevegelsen. Dette er revisjonistisk politikk av SV-merke.

Kamerater som har stått for sånne feil, har unnskyldt dem ved å vise til »enheten i fagbevegelsen», »forholda i den lokale samorganisasjonen» osv. Det må derfor slås fast at vi er prinsipielt mot enhet av dette slaget. Å stå sammen med høyresosialdemokrater på talerstolen 1. mai er det samme som å støtte AP og LO-toppen, og å støtte regjeringas reaksjonære politikk,

Hvordan er situasjonen foran 1. mai?

Partiets linje har vært å samle kreftene til venstre for høyre-sosialdemokratiet og mot høyre-sosialdemokratiet. Mulighetene til å få istand sånn enhet skifta fra år til år.

Etter EEC-kampen fantes det en sterk stemning i arbeiderklassen for at venstresida måtte samle seg i ett politisk alternativ til APs politikk. Situasjonen med hensyn til SV-dannelsen var uavklara. AP opprettholdt si harde linje med hensyn til

samarangementer 1. mai mellom samorganisasjonene og partiet. Sånne forhold gjorde det mulig å oppnå enhetsdemonstrasjoner med SV et stort antall plasser.

Da AP i år la om taktikken og »åpent» sine demonstrasjoner ved å sløyfe partinavnet, førte det til enhet med SV en rekke plasser, bl.a. i Oslo og en del andre store byer. Utspillet la forholda til rette for de værste revisjonistiske samarbeidsivrerne overfor AP i SV for at de kunne få gjennomslag for si linje. Samtidig var det stor motstand mot den sentrale linja innafor SV. Dette gjorde det mulig gjennom hard kamp å opprettholde enheten på venstresida en rekke plasser.

SV har ingått en allianse med AP

Spørsmålet om SV skal følge ei linje med konfrontasjon eller samarbeid i forhold til AP er idag avklara. I sak etter sak opptrer SV som samarbeidspartner eller oppbakker til AP. Dette dekker deres opptreden såvel i Stortinget som i fagbevegelsen.

Det er nok å vise til deres svik i streikekampen. Gjennom passiv og aktiv sabotasje og oppfordringer til LOs sekretariat om »å gripe inn» er de i parksis medskyldige i LO og AP-toppens forræderi mot heismontørene. Stilt i en valg-situasjon mellom å støtte de streikende og å unngå å kritisere Aspengren, har de trass i proklamasjonene valgt å bevare det gode forhold til høyre-sosialdemokratene.

I samsvar med denne linja er det å vente at SV-ledelsen vil gå inn for samarbeid med AP 1. mai neste år, og gå mot ethvert

samarbeid med oss. Til neste år vil de også ha ei *partilinje* i denne saka. (Endelig vil de ha gode muligheter til å hale inn *avvik* fra denne linja på stiftelseskongressen like før påske.)

Situasjonen neste år vil derfor skille seg fra de to foregående ved at det er fullstendig urealistisk og feilaktig å regne med omfattende samarbeid med SV. Å legge hovedvekta på forhandlinger for å oppnå enhet er dermed like feilaktig.

Det må derfor også spesielt advares mot at 1. mai-arbeidet forfaller til *»taktikkeri»*. Også tidligere år har gitt mange eksempler på det fruktesløse i å stille utvanna forslag for å vinne oppslutning, endeløse forhandlinger og kompromissmakeri fram og tilbake. Spesielt i denne situasjonen er det grunnlag for å sammenlikne dette med den spesielle formen for *»handel»* som går ut på å selge smør og ikke få penger.

for *større* demonstrasjoner enn det en har fått istand i samarbeid med SV) – fordi massemobiliseringa er blitt skjøvet til side, til fordel for forhandlingene.

Det er nødvendig i utgangspunktet å ta klart avstand fra sekteriske *»prinsippdemonstrasjoner»*, der bare de sentrale og *»store»* parolene føres fram. Skal vi mobilisere bredt, må vi mobilisere på grunnlag av folks egne interesser, de krava de støtter og de parolene de sjøl ønsker å bære.

Det må dannes lokale *1. mai-komiteer* over alt der partiet organiserer, der folk sjøl kan diskutere og avgjøre paroleforslag, og aktiviseres i mobiliseringa. Sånne komiteer må dannes så tidlig som mulig!

**Sett fram forslag i fagforeninger,
fronter og
masseorganisasjoner tidlig!**

Massemobilisering nøkkelen til framgang

Den fulle oppmerksomheten må fra starten av rettes mot, *massene*, på arbeidsplassene, i boligområdene, i kvinnebevegelsen, blant ungdommen osv. Skal klassekamptradisjonen 1. mai ha ny framgang, krever dette mer enn noen gang at partiet er istand til å organisere fronten på grunnplanet så tidlig som mulig.

Hvor godt vi klarer dette vil avgjøre utfallet – ikke forhandlinger og diplomati. Vi har erfaring fra plasser der klassekamptogene er gått kraftig *tilbake* fordi all oppmerksomhet har vært retta mot å få samarbeid med SV, (og der partiet tidligere aleine har stått i spissen

Samtidig må vi jobbe for breiest mulig organisasjonstilslutning. Det er ingen grunn for noen fagorganisert kamerat til å ikke legge fram forslag om tilslutning og politisk grunnlag i sin forening! Våre kamerater i frontene må snarest mulig diskutere sitt opplegg og forberede forslag.

Det må understrekes at det skal finnes rett til å *reservere* seg i forhold til paroler i grunnlaget en er uenig i eller ikke ønsker å ta standpunkt til. Denne reservasjonsretten må gjelde fullt ut.

Dersom mulig, må en likevel foreslå tilslutning til *hele* plattformen. Det er det beste. I annet fall bør en foreslå tilslutning til så store deler av plattformen som mulig. At fagforeninger eller fronter

slutter seg til på grunnlag av utelukkende den parola som vedrører deres arbeid, eller på grunnlag av bare »egne» paroler går tvert imot solidaritets-tradisjonen 1. mai. Skal ikke ei fagforening kunne slutte seg til paroler for sosialismen? Eller skal ei kvinnefront-avdeling bare kunne støtte det vietnamesiske kvinnene, og ikke Indo-Kinas folk?

En del kamerater i kvinnefronten sto i år for ei linje med at den ikke skulle slutte seg til noen arrangementer, eller at fronten skulle slutte seg til alle tog. Dette er det ingen grunn til. Disse kameratene må istedet gå aktivt inn for at fronten slutter seg til klassekamptogene, og aktivt understreke reservasjonsretten. Og hvorfor skal fronten støtte AP/Samorgs tog på plassen? AP-regjeringa fører en kvinnefiendtlig politikk! Disse kameratene må stille seg i spissen for ei riktig linje, og ikke legge seg på linje med de mest tilbakeholdne elementene i fronten.

Legg fram forslag for SV tidlig!

Uansett mulighetene, skal det alle plasser tilbys samarbeid med SV. Sjøl om SV-ledelsen har lagt seg på ei bakstrevsk linje, er det feilaktig å innta ei sjøltilfreds holdning. Det må gås mot ideer om at dette er en »utmerka» situasjon. SV-ledelsens linje er til stor skade for klassekampen i Norge. Gjennom sitt samarbeid med AP leder de også folk tilbake til sosialdemokratiet eller i skuffelse og passivitet.

Men ledelsen har også problemer blant sine egne medlemmer og sympatisører.

Medlemsmøtet i Oslo SV fatta etter 1. mai i år vedtak *mot* ledelsens håndtering av 1. mai. Det finnes mye misnøye innad med håndteringa av abort-saka, statsbudsjettet, teaterbevillings-saka osv.

Vi skal derfor henvende oss til SV om samarbeid, og kjempe aktivt for at de støtter ei riktig linje.

Der vi oppnår samarbeid med SV må de *bindes* ved protokoll til å ikke bryte det politiske grunnlaget, f.eks. ved å føre fram pro-sovjetiske paroler, eller bryte avtaler på talerstolen.

Enhet med SV for enhver pris?

SVs etter hvert klare støttepolitikk overfor sosialimperialismen vil skape spesielle problemer for samarbeid. SV har i programs form slått fast at de ser Sovjet som ei kraft i kampen mot imperialismen, og at arbeiderklassen i Sovjet »har rettigheter de bare kan oppnå under sosialismen». I år førte denne saka til brudd i forhandlingene en del steder.

Det må holdes fast på at det ikke kan tillates ettergivenhet overfor krav om at det ikke skal forekomme kritikk av Sovjet blant parolene. Noen kamerater ga seg på dette i år for å få istand samarbeid. Det fins til og med eksempler på fullstendig unødvendig ettergivenhet. En plass trakk våre kamerater ei parole mot stormaktsløsninger overfor palestinerne etter press fra SV. Etter diskusjoner med distriktspartiet besluttet de å fremme den på ny – og den ble godtatt. Å gi seg overfor kravet om at det ikke skal være kritikk av Sovjet er i praksis å oppgi ei anti-imperialistisk linje, og underlegge seg SV-ledelsens linje med å støtte ei supermakt mot ei annen. Dette er å ønske enhet for enhver pris!

FRAM FOR PARTIET SINE ØKONOMIKAMPANJER!

Vedtak frå AKP(m-l)s landskonferanse

AKP(m-l) sin landskonferanse har drøfta dei tre kampanjene som Sentralkomiteen har satt i gang i haust.

Landskonferansen vil gje fylgjande fråsegn i samband med desse:

Landskonferansen meiner det er rett å satse sterkt på å byggje ut partiet si presse og teoretiske tidsskrift. Like viktig er det å leggje grunnlaget for eit trykkeri som kan gjere partiet sjølvberga så snart som råd.

Rotasjonskampanjen inneber det fyrste skrittet fram mot full sjølvberging når det gjeld prenting av den marxist-leninistiske rørsla sin propaganda. Det er sers viktig at ukeavisa *Klassekampen* så raskt som mogleg kan verta prenta på eit trykkeri som ikkje er under borgarskapet sin kontroll.

Men eit nytt rotasjonstrykkeri vil ikkje berre styrke den marxist-leninistiske rørsla. Det vil også tyde ei stor hjelp til ulike progressive frontar, arbeidarar i streik og andre som kjempar mot monopolkapitalen, imperialisme og reaksjon. Desse vil sjølv ha interesse av eit trykkeri dei kan lite på heilt ut. Difor har både den marxist-leninistiske rørsla og desse

gruppene sams interesse av at eit slikt påliteleg trykkeri vert bygd snarest råd.

Kampanja for å verve 2500 nye tingarar til Klassekampen og auke i salet på arbeidsplassa og boligområda kjem på tidspunkt det herskar uro både internasjonalt og i Noreg.

Arbeidsfolk ynskjer å slåst for sine daglege interessar og for den sosialistiske revolusjonen. Kampvilja auker. Det same gjer kampevna. Dette fører og til at dei reaksjonære kreftene reisar seg og at opportunistiske krefter i arbeidarrørsla søker å demme opp for klassekampen.

Kampanja kjem på ei tid då arbeidar-klassen og andre arbeidsfolk treng ei sterk kommunistisk avis til å skilje rett frå rangt i den daglege kampen. Målsettinga må vere å auke *Klassekampen* sin rolle i massekampen slik at avisa innan få år kan spreia i *masseopplag*. Avisa tyder mykje for å sveise partiet saman. Den er viktig i arbeidet for å få partiet sin politikk ut til ungdomsmassane og i Raud Ungdom og NKS. Avisa er og viktig for å spreie kjennskap til partiet sin politikk hjå den

progressive kvinnerørsla.

Avisa er alt i dag eit viktig reidskap i kampen mot opportunistiske og revisjonistiske strømningar i arbeidarrørsla. Men ei *styrka* ukeavis vil vere eit betre reidskap til å motverke skadeverkningane av den nye SV-avisa enn KK er idag. Både skikkeleg verving av tingarar og ein systematisk auke i salet på arbeidsplassa og i boligdistrikta vil styrkje avisa kraftig i tida fram til 8. mars.

1000 nye tingarar til AKP(m-l) sitt teoretiske tidsskrift *Raude Fane* strekar under at partiet ser den teoretiske striden som viktig, om arbeidarklassen skal vinne fram i kampen mot range idear. Eit sterkt teoretisk tidsskrift vil styrkje partimedlemma, Raud Ungsom og NKS sitt grep om marxismen-leninismen-Mao Tsetungs

tenking og spreie dei kommunistiske ideane til stadig fleir klassemedvitne arbeidarar. For å verta i stand til å skilje alle former borgarlege, opportunistiske idear og liner frå verkeleg marxismeleninisme, krev det seige og grundige studier.

Landskonferansen gjev vedtaket om dei tre kampanjene entusiastisk stønad og oppmodar alle medlem i partiet til å gjennomføre målsettingene for *rotasjonskampanja* og tingarar til Raude Fane snarast råd.

På dette viset vert det rydda veg for auka innsats om den kampanja som krev mest krefter og konsentrasjon: KK-kampanja!

Vi oppmodar og Raud Ungdom og NKS sine medlem til i fyrste rekke å taka del i kampanjene for Klassekampen og Raude Fane ved sjølv å verta tingarar snarest råd.

FRAM FOR ROTASJONSTRYKKERI –

75 000 INNAN NYTTÅR!

2500 TINGARAR TIL KLASSEKAMPEN INNAN 8. MARS 1975!

AUKA BEDRIFT- OG BOLIGSAL AV KLASSEKAMPEN!

1000 TINGARAR AV RAUDE FANE INNAN NYTTÅR!

Vedtak om kommune- og fylkestingsvalget i 1975 fra AKP(m-l)s landskonferanse

I. FORM FOR VALGDELTAELSE

- 1) Landskonferansen mener at AKP(m-l) bør delta i både fylkestings- og kommunevalget i 1975.
- 2) Landskonferansen mener at hovedformen for valgdeltakelse bør bli at Rød Valgallianse av AKP(m-l) og uavhengige sosialister bygges opp som en landsomfattende valgorganisasjon som deltar i begge valg.
- 3) Landskonferansen mener at de valg der Rød Valgallianse ikke stiller lister bør hovedformen bli aktiv valgboycott av alle andre rikspartiets lister.

II. POLITISK HOVEDLINJE FOR VALGET

- 4) For oss som kommunister er det viktigste å bruke valgkampen til å tjene klassekampen og avsløre parlamentariske illusjoner. Dette er viktigere enn å få valgt mange representanter.

Landskonferansen mener derfor at Rød Valgallianse bør stille på et politisk grunnlag som både omfatter en konkret politikk for dagskampen og som samtidig tar stilling til viktige spørsmål av strategisk karakter når det gjelder kampen for sosialismen og mot oppportunismen.

- 5) Blant strategiske spørsmål landskonferansen mener Rød Valgallianse bør ta stilling til vil vi, spesielt slå fast følgende:
 - det er nødvendig for arbeidsfolk og venstresida å kjempe mot begge de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet og all annen imperialismen.

Landskonferansen mener at uttrykket sosialimperialisme bør brukes av Rød Valgallianse i valgkampen.

- i Sovjet og de Sovjet-dominerte landa er det ikke sosialisme, men kapitalisme. En kapitalistisk overklasse utbytter arbeidsfolk der som i vest.
- ledelsen i DNA og LO er arbeiderklassens fiender og like gode representanter for monopolkapitalen og imperialismen som Høyre. Det er feilaktig å si at det er »bedre» enn ledelsen i andre borgerlige partier. DNA-regjeringa er klassefiendens regjering og det er helt feilaktig å sosialister å støtte den.
- parlamentariske organer — Storting, kommunestyre og fylkesting — kan ikke gjøres til organer for arbeidsfolks interesser. Sjøl ikke de beste representantene der kan skaffe virkelige forbedringer. Bare massens egen kamp kan sikre arbeidsfolks interesser. Rød Valgallianses oppgave er å bygge på og styrke folkets egen organisering for bedre kår.
- det finnes ingen »fredelig vei» til sosialismen gjennom Storting og valg, slik SV og DNA hevder. Det vil borgerskapet aldri tillate. Sosialismen kommer bare om arbeidsfolk er villige til sjøl å ta makta fra borgerskapet gjennom en revolusjon og kjempe med våpen for å unngå å bli undertrykt og massakrert. Fascismens slakterier i Chile viser hva som blir resultatet når sosialismen ikke klart forklarer dette for massene, men istedet sprer illusjoner om »den fredelige veien».

– under sosialismen må arbeiderklassen innføre proletariatets diktatur for å undertrykke borgerskapet som vil gjenninnføre kapitalismen og utbyttinga. Bare da kan det bli virkelig frihet og demokrati for arbeidsfolk – frihet og demokrati som ikke finnes idag.

Landskonferansen mener det er viktig å avvise opportunistiske ideer om at kommunevalg bare bør ta opp lokale saker og dagskrav. Det er helt nødvendig å ta opp strategiske spørsmål.

Landskonferansen mener at det er viktig i behandlinga av strategiske spørsmål i denne valgkampen å finne en enkel form og gjøre linjene klare bl.a. ved å bruke eksempler som er kjent for massene, som Chile, Trædal, Wintex, Tsjekkoslovakia osv.

6) Landskonferansen mener samtidig at den grundige utforminga av en klar og god dagspolitikk er helt avgjørende for valgkampen og bør få utgjøre en stor del av agitasjonen og propagandaen. Det er viktig å ha en dagspolitikk som omfatter både saker av landsomfattende betydning og en godt utforma lokal politikk. Det er viktig å knytte dagspolitikken til kritikk av de borgerlige partiene, og spesielt SVs og DNAs forræderier i dagspolitikken sentralt og lokalt. Dette gjelder også der vi boikotter.

Landskonferansen er mot det enkelte har kalt »revolusjonær valgkamp» – en valgkamp som *bare*, eller i hovedsak tar opp strategi og spørsmålet om sosialismen og revolusjonen, og stiller det i motsetning til et grundig arbeid med dagspolitikken. I agitasjonen overfor massene bør det legges *størst* vekt på de mest brennende, aktuelle problemene arbeiderklassen idag står overfor.

7) Landskonferansen mener at Rød Valgallianse bør bygges opp ut ifra den

politiske linja at det skal være en virkelig allianse der partiet mobiliserer partiløse sosialister på grunnlag av enighet om politikken og ut ifra prinsippene en en demokratisk oppbygging av alliansen.

8) Landskonferansen mener at siden NRK forsøker å begrense Rød Valgallianses deltakelse i radio og fjernsyn så blir det en viktig politisk sak i valgkampen å avsløre at dette er et angrep på de demokratiske rettighetene og et anti-kommunistisk særtiltak som retter seg mot AKP(m-l). Landskonferansen mener at vi bør mobilisere folk som ikke vil stemme Rød Valgallianse til å protestere mot dette angrepet på borgerlig-demokratiet.

III. FORHOLDET TIL ANDRE PARTIER OG LISTER

9) Landskonferansen mener at kommunister ikke kan gi støtte til andre rikspartiets lister, sjøl om disse har progressive på toppen. Medlemmene i AKP(m-l), Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studenterforbund må gjennom diskusjon, vedtak og direktiver bli gjort pliktige til ikke å stemme på andre partier. Lokal støtte til andre rikspartiets lister vil bli oppfattet som støtte til disse partienes rikspolitiske linjer. Dette gjelder både kommune- og fylkestingsvalget.

10) Landskonferansen mener at AKP (m-l)s enhetstilbud til SV og Rød Valgallianses plattform ved Stortingsvalget i 1973 var et viktig og nødvendig svar på ønsket i arbeiderklassen om valgenhet etter EEC-kampen. Men både SVs høyre-orientering og klassekampens utvikling gjør en tilsvarende holdning umulig idag. Etter landskonferansens oppfatning har SV-ledelsen med sitt knefall overfor høyresosial-

demokratiets politikk, knefall overfor sosialimperialismen, opportunisten i dagskampen og feilaktige, revisjonistiske linje i spørsmålet om veien til sosialismen har likvidert ethvert grunnlag for noen enhet mellom AKP(m-l) og SV i valget.

Landskonferansen mener at en kan gå inn for enhet med SV lokalt dersom SV-avdelinga går mot samarbeid med høyresosialdemokratiet, går mot sosialimperialismen og ønsker å stille sammen med oss på en bra dagspolitikk og en revolusjonær plattform. Dette må godkjennes av Sentralkomiteen. Valgsamarbeid mellom AKP(m-l), SV og uavhengige må ikke få en organisatorisk form som er slik at SV-ledelsen kan ta samarbeidet til inntekt for sin politikk.

- 11) Landskonferansen mener at medlemmene i partiet og ml-bevegelsen forøvrig ikke må stemme med SV, og slår fast at å stemme på SV må være uforenlig med medlemskap. Organiserte marxist-leninister må aktivt føre partiets linje om å boikotte SV i valget.
- 12) Om det virker riktig å støtte lokale lister som ikke er utgått fra rikspolitiske partier, må dette legges fram for og godkjennes av Sentralkomiteen.

V. OMFANGET AV LISTESTILLINGA

- 3) I kommunevalget er det urealistisk å stille lister i stor utstrekning. Likeledes er det urealistisk å stille lister i mange fylker
- 4) I samband med listestillinga må det tas mye hensyn til sikring av organisasjonen, og til offentliggjøring av navn. Det må f.eks. vurderes som ei feilaktig og skadelig linje å offentliggjøre samtlige navn i et distrikt eller lag bare for å kunne stille liste. Alle lister må

godkjennes av Sentralkomiteen.

Partiet må gå aktivt ut med begrunnelse for sikkerhetspolitikk. Vi må ta offensiven overfor SV ved å påvise at deres listestilling avslører at de ikke tar kampen for sosialismen alvorlig.

V. INNRETNINGA PÅ VALGKAMPEN

- 15) Landskonferansen mener at valgkampen i første rekke må rettes inn mot; *Proletariatet* i storindustrien, *ungdommen* og den *progressive og politisk organiserte kvinnebevegelsen*.
- 16) Valgarbeidet må rettes inn mot progressive og venstreorienterte, og en hovedmetode må bli muntlig agitasjon og propaganda, personlig kontakt og bevisst oppsøking av folk vi veit er progressive. Ellers må vi spre trykt masseagitasjon og materiell.
- 17) Der lokale partiavdelinger skal stille liste i ett valg og boikotte det andre, må valgkampen rettes inn på det valget Rød Valgallianse stiller i, samtidig som en boikotter det andre valget.
- 18) Der Rød Valgallianse ikke stiller liste verken i fylkestings- eller kommunevalget blir hovedformen full og aktiv boikott. For boikotten gjelder samme form og innretning som ellers i valgkampen.

VI. OFFENTLIGGJØRINGA AV LINJA FOR VALGKAMPEN

- 19) Landskonferansen mener at Sentralkomiteen bør utarbeide et eksternt dokument som forklarer partiets hovedlinje for valgene i 1975.
- 20) Landskonferansen mener at Sentralkomiteen bør lage et eget eksternt dokument som grundig forklarer hvorfor AKP(m-l) avviser alt sentralt samarbeid med SV og all støtte til SV-lister.

- 21) Landskonferansen mener at Rød Valgallianse bør ha et eksternt presentasjonsprogram. Når og hvordan dette utarbeides, bør vurderes konkret i samband med oppbygginga av Rød Valgallianse.
- 22) Landskonferansen mener at Sentral-

komiteen bør komme med en skarp offentlig protest i samband med NRKs angrep på ytringsfriheten. Vi bør også forsøke å få fram og spre protester mot det.

- 23) Landskonferansen mener at det bør lages eget landsomfattende, eksternt materiell til bruk i aktiv valgboykott.

RØD VALGALLIANSE 1975

AKP(m-l)s landskonferanse vedtok enstemmig å gå inn for å stille lister for *Rød Valgallianse* av AKP(m-l) og uavhengige sosialister ved kommune- og fylkestingsvalget i 1975. Argumentene for dette vil være kjent for partiets medlemmer både fra tidligere innlegg i Tjen Folket og fra lagsdiskusjonene. I denne artikkelen skal jeg forsøke å summere opp det vi mer kan kalle innholdet i denne valglinja, ta opp saker som RVs politiske plattform, valgkampens innretning og hovedmetoder, boikottspørsmålet og omfanget av vår liste-stilling. Artikkelen kan derfor ses på som en utdyping av det landskonferansevedtaket om valget som også offentliggjøres i dette nummeret.

Enhetsspørsmålet og SV

Først kan det da være nyttig å se tilbake på situasjonen foran forrige valg, i 1973. Både AKP(m-l) og seinere RV rettet da flere henvendelser til partene i SV om enhet på klassekampens grunn. Kan vi bedømme denne linja som uttrykk for en riktig strategi og taktikk? Landskonferansen svarte ja på dette spørsmålet. De viktigste argumentene er disse.

Etter seieren i kampen mot EEC var det et sterkt ønske om *enhet* også i det etterfølgende valget. Dette ønsket fantes

blant det store flertallet av EEC-kampens aktivister, det fantes blant store grupper fagorganiserte, det fantes i kyst- og bygdemiljøer som hadde blitt sveiset sammen i kampen mot monopolkapitalen og DNA-regjeringa. Dette ønsket bygde først og fremst på positive *klassekamp-erfaringer*, sjøl om viktige elementer av parlamentarisk illusjonstenkning også var blandet inn.

For AKP(m-l) er enhet på klassekampens grunn ei strategisk linje. Derfor var det vår plikt å tilby enhet på et minimumsprogram basert på de viktigste spørsmåla i klassekampen, klart rettet mot DNA-toppens regjeringpolitikk. SV-partiene aksepterte ikke dette, fordi deltakelse av AKP(m-l) var uforenlig med målet å omdanne SV raskest mulig til et nytt revisjonistisk parti. Men *hadde* de akseptert forhandlinger, er det viktig å huske på at det ennå hadde stått store politiske spørsmål igjen å løse for noen enhet kunne bli brakt i havn.

Kunne vi ikke alt da slått fast *hva* SV ville utvikle seg til! Utvilsomt kunne vi ført klarere tale allerede for valget om hva vi mente SV-partienes tidligere *praksis* ga av perspektiver. Men da SV ble dannet var det likevel en politisk og psykologisk realitet at denne alliansen subjektivt ble

oppfattet som en naturlig fortsettelse av fronten mot EEC av titusener av ærlige klassekjempere. Det ville vært en 'venstre'-opportunistisk frasepolitikk dersom AKP(m-l), som sjøl var et nystiftet parti, hadde avvist hele enhetspolitikken under henvisning til at SV nok kom til å gjøre store opportunistiske feil. Bl. a. på grunn av vår konsekvente enhetslinje vant vi *tillit* blant folk som opprinnelig støttet SV.

Hvordan er situasjonen foran valget 1975? På viktige måter er den ganske forskjellig. For det første eksisterer det ikke lenger noen levende, sterk enhetsbevegelse i arbeiderklassen, strømninger som en enhetstaktikk foran valget i 1975 objektivt kan bygge på. For det andre vil ikke SV – som foran stortingsvalget – stå fram som en ny, brei valgallianse, det vil organisatorisk og politisk være etablert som et nytt, revisjonistisk parti.

Strategisk vil dette partiet bygge på fredelige og parlamentariske veien til sosialismen, sosialismen skal komme gjennom en »omdanning» av den nåværende klassestaten. Partiet vil være knyttet til den ene av de to imperialistiske supermaktene, Sovjetunionene og i norsk politikk vil det fortsette å fungere som et regjeringsparti uten taburetter, alltid loyalt bak DNA-regjeringa når en slik støtte virkelig trengs. Det finnes ikke noe som tyder på at den raske høyreutviklingen vi så etter Stortingsvalget vil stoppe opp.

AKP(m-l) er utvilsomt fortsatt for å vurdere samarbeid med andre organisasjoner og partier i valg på et klart klassekampprogram. Men i dag må vi oppsummere at det som gjorde en slik taktikk riktig i 1973 *ikke* lenger er til stede. Et moment skal nevnes i tillegg: Dersom vi hadde foreslått enhet med SV – hvem i SV skulle en sånn henvendelse

rettes til? Realiteten i dag er at det ikke finnes noen organisert venstre-opposisjon som innad i SV ville kjempe for en slik enhetslinje, og som evt. ville blitt styrket gjennom at AKP(m-l) markerte sin vilje til forhandlinger.

I ulike aksjoner og fronter er det utvilsomt fortsatt både riktig og mulig med et enhetsarbeid som omfatter SV, bl.a. er det utvilsomt korrekt å invitere dem til fellesopplegg foran 1. mai. Men *valgene* er likevel særegne i den forstand at de trekker de fleste sidene av politikken, de forutsetter en programmatisk enhet langt ut over noen dagskrav. Slik SV har utviklet seg vil det derfor være politisk feilaktig, det ville forvirre de som begynner å gjennomskue SVs revisjonisme, dersom vi nå foreslo en valgenhet med dem.

Rød Valgallianses plattform

Hvilken plattform bør vi så gå inn for at Rød Valgallianse, som et uttrykk for samarbeidet mellom partiet og uavhengige sosialister, skal ha? Her er det snakk om det politiske *grunnlaget* for alliansen, ikke hvilke kampsaker vi i valgkampen velger å gi den største plassen i vår agitasjon.

AKP(m-l)s utgangspunkt må her være partiets eget prinsippprogram. Vi kan utvilsomt stille på en mindre omfattende plattform, men hele tida må de sakene vi tar opp stemme overens med vår prinsipielle linje. Strategisk er det innlysende at vi ønsker en valgplattform som positivt uttrykker *alle* sentrale standpunkter AKP(m-l) bygger på i kampen for sosialismen.

Foran valget i 1973 gikk vi – som en konsesjon til nivået i den daværende enhetsbevegelsen – inn for et politisk grunnlag for RV som så avgjort var en minimumsplattform. Av grunner som alt er nevnt står vi nå i en annen – og

forsåvidt mer »normal» – situasjon.

Landskonferansen slo derfor fast at Rød Valgallianse 1975 positivt bør slå fast nødvendigheten av en *sosialistisk revolusjon*, vi må slå fast at uten *arbeiderklassens våpenmakt* vil resultatet bli nederlag som i Chile, og vi må understreke at bare *proletariatets diktatur* kan sikre virkelig frihet og demokrati for arbeidsfolk.

Det er ingen tvil om at dette uttrykker *partiets* linje. Men kan det også stå i RVs program? Enkelte kamerater vil her stusse, fordi de henger igjen i en vrangforestilling om at partiet ikke kan søke allianse med *andre* i sånne strategiske spørsmål. Vil vi ikke »støte noen fra oss» på denne måten? Utvilsomt, de som går inn for reformisme og revisjonisme vil bli støtt bort. Men hvem har vi ellers *mulighet* for enhet med foran det kommende valget? I praksis er det folk som står partiet nær, våre sympatisører. Tenk dere om konkret? Hvor mange av disse er uenige i nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon, uenig i nødvendigheten av proletariatets diktatur?

Vi tror det er heller få. Hvorfor står de så ikke i partiet? Det kan være så mange grunner; at en ikke ønsker å jobbe såvidt mye med politikk som medlemmene tross alt må, det kan være motsigelser på politiske saker som spørsmålet om Stalin o.a. Vi er ikke prinsipielt imot å gi politiske konsesjoner, noe ikke minst minimumsplattforma i 1973 viser. Men vi må avgjort være mot å gi »konsesjoner» som vi overhodet ikke vinner noe på, som ikke er en *taktisk* innrømmelse for å styrke enheten i klassekampen. Tvert om, det er en *fordel* for oss partimedlemmer at vi i størst mulig grad innafor RV kan kjempe for partiets hovedlinje for revolusjonen.

Som det går fram av Landskonferansens vedtak er det også en rekke andre viktige saker som en sånn valgplattform må inneholde. Vi må utforme en skikkelig linje og konkret politikk for dagskampen, ta stilling mot DNA/LO-toppen, reise parolen om kamp mot begge de imperialistiske supermaktene osv. Det meste av dette vil det være umiddelbar enighet om rundt om i laga, og skal ikke tas opp her. Det kan imidlertid vær grunn til å understreke at *Sovjetspørsmålet* ofte er et usikkerhetspunkt blant eldre sympatisører som mangler informasjon og diskusjon om sosialimperialismens utvikling. I forberedelsene lokalt er det viktig å planlegge at dette gis en skikkelig behandling.

En sak til skal framheves. Landskonferansen tok nemlig avstand fra det som enkelte har kalt »revolusjonær valgkamp», en valgkamp som bare eller i hovedsak tar opp spørsmålet om den sosialistiske revolusjon osv., og som stiller et grundig arbeid med dagspolitikken opp mot dette. I vår masseagitasjon bør vi utvilsomt legge *størst* vekt nettopp på de brennende klassekampsakene som *idag* har størst betydning for arbeidsfolk. Konkret vil dette innebære at utvidelsen av fiskerigrensa oljepolitikken, dyrtida, miljøspørsmål på arbeidsplassen o.l. spørsmål vil spille en dominerende rolle. Men *i tillegg* til dette må vi foran 1975-valget utvikle en allsidig og levende propaganda som gir folk innsikt om parlamentarismens klassekarakter, veien til sosialismen og de prinsippene et virkelig sosialistisk samfunn må tuftes på.

Hvor mange plasser skal vi stille?

Ved Stortingsvalget i 1973 deltok vi med lister i *alle* fylker. På tross at partiet siden da er kraftig styrket vil omfanget av

listestillinga i 1975 bli mer beskjeden. Årsaken er enkel: For å stille i fylkestingsvalg kreves det i praksis 4 – 5 ganger så mange kandidater som ved Stortingsvalg. I det overveiende flertallet av kommunene hadde vi i 1973 færre stemmer enn det kreves for å stille liste.

Dette kan illustreres av noen tall. I Stortingsvalget ble omlag 250 folk offentliggjort på valglisten. Bare det å stille i 20 – 25 store kommuner og i omlag halvparten av fylkene vil kreve innpå 1000 listekandidater! I mange fylker og kommuner er det innlysende at *sikkerheten* her blir et hovedproblem.

Hvilke prinsipper skal vi følge? Det vil utvilsomt være mer enn galt å gi opp nominasjonsarbeidet på forhånd, ellers »vil SIPO kartlegge partiavdelinga». Prinsipielt er det riktig og nødvendig at endel partimedlemmer under legale, borgerlig-demokratiske forhold står åpent og offentlig fram. Bredden i sympatisørarbeidet vil også være med på å avgjøre hvor mange plasser det er mulig å stille, sjøl om sikkerheten utvilsomt også må vurderes for kamerater som bare står nær partiet. (Og som kanskje er medlemmer etter valget).

Derfor kan og bør vi stille endel utvalgte plasser. Men samtidig må vi si nei til en storstilt offentliggjøring av partiets medlemmer for nærmest å skulle stille liste for enhver pris. Vi må ta hensyn til det strategiske behovet for at endel av medlemmene fortsatt skal være ukjente for overvåkningspolitiet, f.eks. slik at partiet fortsatt har kadre sjøl om de offentlige lederne og andre medlemmer arresteres eller må gå helt under jorda etter et fascistisk kupp. Den urolige verdenssituasjonen, supermaktenes gjensidige opptrapping og den økende faren for krig gjør det enda mer nødvendig å være føre var i dette spørsmålet.

Allerede nå må vi kunne kombinere raske initiativ for opprettelse av RV der situasjonen ligger godt til rette, med en realistisk forståelse av de objektive mulighetene vi har når det gjelder omfanget av listestillinga. Vi bør åpent si fra at valgdeltakelsen blir begrensa pga. flere forhold: at AKP(m-l) ennå er et ungt og lite parti, at vi av politiske grunner ønsker å ofre alle krefter for å kunne stille lister, og at vi på ingen måte vil overlata hele partiets medlemskartotek til arkivmap-pene på Victoria terrasse. Og vi bør aktivt forklare at SV-partiets mangel på sikkerhetspolitikk, det at en overhodet ikke tar hensyn til spørsmålet, er et viktig tegn på at vi her ikke har å gjøre med et seriøst, revolusjonært parti men tvert om med et som også i *praksis* bygger på illusjonene om den fredelige, parlamentariske veien.

Boykott?

På bakgrunn av dette gir det seg sjøl at spørsmålet om *boykott* av valget blir en aktuell problemstilling i det store flertallet av kommunene og i en rekke fylker. Partiavdelingene kan her komme i en rekke forskjellige situasjoner. Enkelte steder vil det bli stilt både fylkestingsliste og kommuneliste, Bergen/Hordaland er vel her et nærliggende eksempel. Andre steder vil en kunne arbeide for kommune-liste eller fylkestingsliste, dvs. at en bare direkte deltar i ett av valgene. Og det vil også finnes plasser der vi har medlemmer eller sympatisører, men der det overhodet ikke er mulig å stille *noen* liste verken på kommune eller fylkesplanet. Hvilken politikk skal vi følge slike steder. Skal vi boykotte valget eller skal vi gå inn for andre partiers lister?

Rent prinsipielt kan svaret sjølsagt bli både ja og nei. Det kan utvilsomt eksistere situasjoner der kommunistene vurderer å gi subsidiær støtte til et annet

partialalternativ fordi det i hovedsak vil bety at arbeiderklassens samlede kampkraft styrkes, eller fordi det evt. er nødvendig enhetspolitikk for å møte en fascistisk fare. I andre situasjoner vil det være den groveste opportunisme og halehengspolitikk. Hva annet skal en f.eks. si om NKP i Bergen som trakk seg til fordel for DNA i 1965? Her må det altså konkret, politisk vurdering til.

Vi er alle enige om at partier som DNA, SP og Venstre er totalt ute av frågan. Men hvordan stiller saka seg med SV? Noen vil kanskje si: »Riktignok er toppen i SV høyreopportunistisk, men på vårt sted stilles det progressive folk på toppen av lista, bør ikke vi da kunne støtte dem?» La oss se hva en slik holdning ville gavne.

Først av alt: Både kommune og fylkestingsvalg er *rikspolitiske* valg, og uansett de lokale SV-ledernes politiske farge, ville resultatet bli telt med på *landsbasis*, det ville bidra til å øke SVs *samlete* stemmeresultat. Desto større dette blir, desto sterkere vil SV-ledelsen føle seg, desto tryggere vil de sitte i maktposisjonene i dette partiet. Er dette gunstig? Etter landskonferansens vurdering vil dette ganske enkelt bidra til å styrke det partiet som blir den moderne revisjonismens og sosialimperialismens forpost i den norske arbeiderbevegelsen. Gustavsen & co. vil bli oppmuntret til å legge enda mindre vekt på å akseptere enhetsarbeid i aktuelle klassekampsaker. Uten å forfalle til sekterisme kan vi svare at en slik utvikling vil være i strid med den revolusjonære arbeiderbevegelsens interesser. Vår vilje til å samarbeide med SV-ledelsen i avgrensede spørsmål som kan styrke *arbeiderklassens* kampkraft må aldri forveksles med noen plikt til å støtte den sosialborgerlige hovedlinja denne parti-koalisjonen nå har staket ut.

Men la oss da, for eksempelets skyld, gå

med på å se dette fra en reint lokal synsvinkel. Her er det etter vår oppfatning mange store illusjoner om SVs politikk. SF og NKP er nemlig ingen jomfruer i kommunal og fylkespolitikken, de har i årevis hatt muligheter til å vise sitt ansikt. Det er dessverre ikke alltid særlig progressivt. Tvert om, i all hovedsak er disse partiene nesten alltid nærmere knyttet til DNA og dets byråkrati her enn de våger å være på riksplanet og i Stortinget. Deres kommunestyrerepresentanter blir stort sett slukt av systemet, de hestehandler om rådmannstilliger og komiteeverv, de respekterer hemmelige forhandlinger om saker som rammer arbeidsfolk (f.eks. nedleggelsen av Vestfoss Cellulose i Nedre Eiker). I lønnsutvalget i Oslo sitter SF, og der stemte en *mot* Holmenkollarbeidernes krav da deres lønnsforhold først var oppe. SV-rådmann Wiiks boligpolitikk bl.a. med sanerings-trusel mot Rodeløkkas arbeiderbefolkning, er allerede legendarisk.

Mye av dette er ennå lite kjent, og mer vil komme til når partiavdelingene begynner å undersøke og oppsummere SF og NKPs kommunepolitikk. Men la oss da si at en likevel finner ut at det likevel dreier seg om det en kan kalle hederlige og konsekvente klassekampkjempere på toppen av SVs lokale liste. Hva bør da telle mest? Er støtten til deres evt. plass i et lokalt kommunestyre av større betydning enn de negative følgende av en – i sin konsekvens – rikspolitiske støtte til SV som parti? Etter landskonferansens mening må svaret bli et klart *nei*.

Her kan imidlertid et alternativt opplegg kunne komme i betraktning. Dersom det her dreier seg om virkelig revolusjonære i SV, hvorfor ikke prøve deres vilje til enhet gjennom å foreslå et lokalt valgsamarbeid på et skikkelig klassekampgrunnlag som verken representerer SV

eller RV? I landskonferansens vedtak ligger også slike muligheter åpne.

Valgkampens innretning

Hvem ønsker vi å henvende oss til, overbevise i den kommende valgkampen? Ut ifra en analyse av hovedmotsigelsen i Norge blir svaret lett »hele det arbeidende folket». Men dette er utilstrekkelig. Vi har nemlig ingen muligheter til virkelig å nå ut til hele arbeiderklassen og alle andre progressive lag og grupper, »banke på hver dør». Vi står sterkt i miljøer, i andre er vi nesten blanke. Dette aktualisere at vi nøye stiller spørsmålet *for hvem*, både utifra en politisk målsetning og ut ifra ønsket om å utnytte vår relative styrke best mulig.

Landskonferansen peker særlig på tre målgrupper for vårt valgarbeid *arbeiderklassen* i storindustrien, de progressive ungdomsmassene og den nye, aktive og progressive kvinnebevegelsen. Det første valget kan se sjølvst ut, men vår praksis viser at det er tilfellet. I valgkampen i 1973 gav vi f.eks. bare ut en mindre valgavis direkte rettet på industriarbeidsplassene i et lite opplag, mens f.eks. »bygde- Norge» ble dekket av en større valgavis i masseopplag. Både for utbygging av partiet, for å utbre den revolusjonære teorien, for å styrke fagbevegelsens kampevne er et målbevisst arbeid i industriproletariatet av særlig stor betydning.

Ungdomsmassene bør prioriteres av flere grunner: Dels er det sterke progressive strømninger, unge folk vinnes lettere for revolusjonens ideer enn eldre som i årtier er forgiftet med sosialdemokratisk tankegods. I tillegg bør vi utnytte vår relative styrke i ungdomsmiljøene fullt ut til raskt å oppnå resultater. Mye av det samme kan også sies som argumenter for å prioritere arbeidet innfor den nye,

progressive kvinnebevegelsen høyt.

Betyr så dette at andre grupper ikke beyr noe? En trenger bare se på næringsstrukturen for å slå fast at f.eks. *bøndene* vil spille en viktig rolle i mange distrikter, at visse strøk er preget av funksjonærer og intellektuelle osv. Min mening er bare å oppfordre til å ha en realistisk holdning til hva vi kan make i en valgkamp. Og da nytter det ikke å *ville* nå ut til samtlige norske småbrukere og fiskere dersom vi i stor grad mangler en effektiv valgorganisasjon i svært mange distrikter av denne typen. I visst *minimumsarbeid* rettet mot spesielt småbønder og arbeidende fiskere må likevel sikres.

Masseutdeling eller »munn til munn»?

Men diskusjonen om *hvem* vi skal nå i valgkampen bør også gå lengre enn dette. Som utgangspunkt for diskusjonen vil jeg hevde følgende; De viktigste gruppene vil skal nå gjennom valgkampen er de mange progressive som dels sympatiserer med SV, dels »står mellom oss og SV», kort sagt folk som stort sett vil definere seg sjøl som anti-imperialister og sosialister. Som en konsekvens av dette synet vil jeg hevde at vi i valgkampen bør legge *hovedvekten* på »munn til munn»-metoden framfor masseutdeling av materiell, dvs. på bevisst oppsøking av folk vi veit er progressive, på lokale møter/husmøter. I vårt skriftlige valgmateriell bør vi derfor ikke bare lansere knapt agitatorisk stoff, men også satse på propaganda dvs. artikler som mer utførlig forklarer og argumenterer, bl.a. om motsigelsen mellom vår og SVs politiske linje. Som et høyst nødvendig *supplement* til dette bør vi en eller et par ganger forsøke å nå alle i distriktet vi dekker med agitatorisk opplysningsmateriell.

Også dette vi innebære en annen

prioritering ertn i forrige valgkamp. Da var situasjonen for partiet at det var nystartet og at Rød Valgallianse knapt nok var noe mer enn et navn i en liten krets før innspurten i valgkampen startet. Vi hadde derfor et meget stort behov for rett og slett å bli kjent, få markert vårt politiske profil i terrenget. Selv om stemmetallet ikke ble særlig høyt, er det et uomtvistelig faktum at vi iallefall nådde ut til svært mange for første gang.

I den kommende valgkampen har vi et noe annet utgangspunkt. Men også nå må vi avgjøre hvordan vi skal prioritere

knappe ressurser og krefter. Jeg tror den mer »personlige mobiliseringa» er å foretrekke som valgkampens *hovedform*. Det er helt urealistisk å vente noen massetilstrømning i retning RV. De som vi kan vente vil overveie å stemme på oss vil stort sett være folk mer bevisst mener seg å tilhøre venstresida. De fleste av disse vil lettere la seg overbevise av samtaler, diskusjon og mer utførlig opplysningsstoff enn av løpesedler. I hovedsak bør de samme prinsippene følges der vi *boycotter* valget.

ERIK

STUDIER

STUDIEKAMPANJA

Problemer i forbindelse med staten og statsdrift.

Vi er ei gruppe relativt framskredne kommunister som gjennomgår studiesirkelen Grunnkurs II, med stort utbytte. Spørsmålet om staten viste seg imidlertid å bli vanskelig å ta på det konkrete planet.

Studiespørsmålet i opplegget er formulert slik:

Av en del reformister blir det hevdet at statsdrift under kapitalismen fører mot sosialismen. Andre har hevdet at enhver statsdrift er bedre enn privatkapitalistisk drift. I diskusjonen om nasjonalisering av bankene sa f.eks. Finn Gustavsen at enhver statsbank er et gode. Hvordan vurderer dere statsdrift under kapitalismen?

Som vanlig på slike sirkler ble det trukket fram mange eksempler på at statsdrift verken fører mot sosialismen eller er bedre enn privatkapitalistisk drift. (Kiruna, fransk bankvesen, Norsk Jernverk, NSB osv.) Folk som ikke kan avsløre påstandene over, har en reformistisk holdning til staten. De som framsetter slike påstander, ser ikke staten som et resultat av klassekampen, som en maskin i henden på dem herskende klassen til å undertrykke de andre klassene med. De ser på staten som en nøytral dommer i klassekampen, og dermed feiler de allerede i utgangspunktet. Påstandene over er altså gale, og de røper ei linje overfor staten som er feilaktig i strategien. På den andre siden har spørsmålet om staten også et taktisk

aspekt. Sjøl om staten er monopolenes redskap under kapitalismens betingelser, stiller vi for eksempel parolen om at Staten skal overta driften av industri som privatkapitalen legger ned (Knaben, Vestfos 1970 ol.)

Dette er ikke uttrykk for at vi har illusjoner om den borgerlige staten, men fordi det er ei taktisk linje som tjener folk i Knaben og Vestfos. Tross alt er staten lettere å presse enn f.eks. Sigv. Bergersen d.y. så lenge staten har borgerlig-demokratisk styreset.

Alt dette ser sikker OK ut. Men så begynte vi på Gustavsens uttalelse. Hva med »deprivatisering» av bankene i Norge? Alle hadde diffuse motforestillinger overfor DNA-forslaget. Men hva inneholder forslaget? Vi visste ikke så nøye. Flere av kameratene ga uttrykk for at de hadde sett på spørsmålet om privat- eller statsbank som et ubetydelig spørsmål: »Det er det samme – monopolene bestemmer i alle fall». Det kan godt hende det er sant, men vi kan ikke påvise det.

En del av de uløste problemene som kom opp: 1) Er det sann at staten er et monopol – et sterkt og framgangsrikt monopol, og at staten er på offensiven i de motsigelsene som går mellom forskjellige norske monopoler og monopol-grupper? Er det ut fra dette riktig å utnytte motsigelsene på spørsmålet om statsbank og støtte dem som er mot?

2) Er det sann at sosialdemokratiets toppsjikt er i ferd med å bygge opp et statlig monopol etter russisk mønster med olja og bankene som hjørnesteiner?

3) Hva vil sentralisering av bankvesenet, som statsbank antakelig vil føre med seg, føre til at bankkapitalen i enda større grad vil bli øremerket for monopolenes »investeringsbehov» på bekostning av vanlige folks behov for f.eks. boliglån?

Som dere ser – det er mye av dette vi ikke skjønner – naturligvis tar Gustavsen feil, men hvilke perspektiver reiser en statsbank i Norge? Hva har andre grupper å si?

Partistudiesirkel på Østlandet

FAGLIG POLITIKK OG DEBATT

OM Å SELGE KK PÅ ARBEIDSPLASSEN

I forbindelse med diskusjonen om KK-kampanja har det kommet opp motsetninger i noen industrilag om hvorvidt en bør selge KK på jobben eller ikke.

Viktige argumenter mot dette har vært sikkerheten, at en skiller seg ut fra folka omkring seg, og at det tar mye tid som en ellers kan bruke til verdifulle politiske diskusjoner eller fagforeningsarbeid.

Ut i fra at KK er AKPs eksterne avis og viktigste politiske ansikt overfor vanlige folk, og ut i fra at AKP er et parti som retter seg inn på arbeiderklassen og spesielt industriarbeidere, er det enkelt å slutte seg til at KK burde være fast lesestoff på alle arbeidsplasser hvor det fins AKPere og helst noen til.

Derfor er en slik motsigelse meget viktig å løse.

Sikkerhetsargumentet er etter min mening feilaktig dersom det dreier seg om folk som er fast ansatt (ferdige med prøvetida). Så lenge vi diskuterer politikken vår med folka og en del veit hvor vi hører hjemme, kan neppe det å selge KK til dem spille noen stor rolle i så måte. En behøver sjølsagt ikke fly rundt med avisbunken på matsalen, gå på folk som er suspekte, eller vifte med avisa under nesa på bedriftsledelsen. Dersom ingen veit hvor du står, er det vel sannelig på tide at noen får vite det. Bl.a. vil det vel representere visse problemer å rekruttere folk til et parti ingen veit at du hører

til. Gå gjerne til dem som skal ha den med avisa under kjeledressen, men få den ut. Hensynet til sikkerheten må aldri bety at AKPs politikk ikke når folk.

Argumentet om at en skiller seg ut fra folk ved KK-salg, er så vidt jeg kan forstå et overslag i kampen mot rester av venstrekklusivitet, med utgangspunkt i at kommunister skal være som vanlige arbeidere. For kommunister må også evne å ta ledelsen og i så måte skille seg ut. Hva med å ta ordet på klubbmøtene, hvor kanskje 3 % av medlemmene noen gang har vært oppe på talerstolen? Hvis tankegangen skulle følges til sin ytterste konsekvens, kunne vi kanskje begynne å gå inn for SV for ikke å skille oss for meget ut.

Når det gjelder argumentet om tida, kan det deles i to. Noen folk står i en hard akkord, og har ikke mye tid og krefter igjen når jobben er unnagjort. For dem er vel tingen først og fremst å få innarbeida skikkelige rutiner sånn at det ukentlige KK-salget ikke blir så tidkrevende.

På vår arbeidsplass har vi hatt KK-salg i noen år. I førstninga brukte vi over ei uke på å få ut hvert nummer i løssalg. Etterhvert fikk vi en del faste kjøpere som vi etter overgangen til ukeavis tegna et gruppeabonnement på, og som stort sett sjøl kommer til våre arbeidsbenker og hentet avisa. Noen få har betalt abonnement med de fleste betaler for hver

gang. Dette reduserer arbeidet enormt. Vår målsetting nå er å få alle disse til å betale abonnement for deretter å konsentrere oss om nye folk, i første omgang som løskjøpere. M.a.o. mye krefter i førstninga, til en er kommet seg over kneika og har fått faste kjøpere.

Andre som argumenterer med tida, mener det arbeidsmessig går utover fagforeningsarbeidet eller viktige politiske diskusjoner med arbeidskamerater.

Som de fleste andre prioriteringer er dette et politisk spørsmål. Hvis de politiske diskusjonene består i å «gi» folka den politikken som KK står for vil en sikkert kunne få mer ut av det hvis «mottakerne» får anledning til å sette seg inn i sjølve avisa og får den bakgrunns kunnskapen dette vitterlig er. Hvis diskusjonene ikke er på et slikt nivå, er det vel

på tide at de blir det. KK har i så henseende vist seg som et utmerket redskap.

Det samme med fagforeningsarbeid. For det første må det vel være viktig å knytte framskredne folk til oss som støttespillere for ei riktig linje i fagforeninga. Sånne folk må få kjøpe KK. For det andre er KK ubestridt landets beste avis på faglige saker. (Til den som tviler: Les og sammenlign med andre).

Konklusjon: Ingen av disse argumentene er holdbare for ikke å selge KK i industrien. Når vi så veit at KK foruten å være AKPs eksterne hovedorgan, også er ei avis som tar opp saker som treffer midt i blinken for veldig mange arbeidere, er det ingen grunn til å nøle med å selge den.

Jernarbeider i Oslo

STORE FRAMGANGER I KAMPANJENE

I vårt distrikt har vi hittil (midten av nov.) hatt store framganger i rotasjons- og KK-kampanjene. Rotasjonskampanjen ligger nå nærmere på det dobbelte av målsettinga, og løssalget av KK er det tredobbelte av målsettinga, mens abonnentvervinga ligger noen prosent foran «skjem». Vi har enda ikke oppsummert framgangene skikkelig, så dette er *mine* kommentarer, ikke distriktsstyrets.

1. KAMPANJEN ER FØRST OG FREMST POLITIKK

Det grunnleggende er at de som skal delta i kampanja er politisk konsolidert på hovedsakene i den. Derfor har vi tatt grundig på viktigheten av pressa vår, at det er avgjørende for kommunistenes

politikk at partiets røst – særlig avisa – når ut til massene. Partiets autoritet i klassen må nå langt ut over partiet selv, ellers blir det aldri revolusjon. (Tenk på SUKP(b)s presse i 1917, lest og *fulgt* av millionmassene utafør partiet). Vi må altså ha klar forståelse for partiets ledende rolle, partiet som helhet, og ikke bare de enkeltområdene kommunistene jobber på. Dersom ikke partiet – bl.a. gjennom sin presse – står sterkt og ledende, vil alt slit og arbeid i masseorganisasjonene være fånytted og ende i reformisme. Derfor har vi ført kamp mot ideer om at «KK-økning og rotasjon er nok bra, men akkurat her hos oss må vi prioritere fagforeninga/interessekampen, osv.» Slike tanker er å sette fronten over partiet. I *praksis* av-

sløres også slike tanker raskt. Motsigelsen mellom »massearbeid» og »partiarbeid» er falsk, og de to sakene må (og kan utmerket) kombineres.

Andre politiske saker som må grundig forstås:

– Sjølbergingsprinsippet i rotasjonskampanja: jo sterkere partiet blir, jo farligere for borgerskapet, og jo snarere vil kapitalen forsøke å legge hindringer i veien for vår presse.

– En kampanje er en *kampanje*. Det er en spesiell arbeidsform: et parti med mange og seige oppgaver samler kreftene til et *konsentrert framstøt på ett område*, i et tidsbegrensa og entusiastisk arbeid.

METODENE

Som hovedregel praktiserer vi at folk skal selge KK i sine naturlige miljø, på bedrifter, i boligmiljøet sitt, i de frontene de tilhører. De fleste har organisert seg gruppevis – fra 2 – 5 sammen – som kan diskutere på forhånd, utveksle erfaringer, kritisere hverandre osv. Dette er et viktig punkt, for vi erfarer at det er idealisme å stole på at den enkelte *aleine* skal være sterk nok til å gjennomføre oppgaven. Vi trenger – de aller fleste av oss – den hjelp, kontroll og inspirasjon det er å arbeide i et kollektiv. Ikke minst gjelder dette alle de nye medlemmene som nesten ikke har solgt KK før.

Vi har i kampanjene styrka sentralismen betraktelig, og vi følger utviklingen fra uke til uke, så å si. Distriktstyret og avdelingsstyrene griper raskt inn og hjelper når noen kjører seg fast og ikke kommer videre. Hovedmetoden i kampanja er løssalg med innretning på abonnement, dvs. at en raskt, etter et par løs-kjøp, spør folk om å abonnere.

Når kampanja planlegges lokalt er det viktig at konkrete målsettinger settes, for den enkelte og avdelinga, slik at resul-

tatene kan måles konkret mot dette. I tillegg til dorsalg osv. har mange utvikla metoden med jobbing på den enkeltes »omland», ei liste over venner, familie o.l. som en stiller seg som politisk kampopp-gave å verve.

Det er viktig for kommunistene *hvor-dan kampanja utvikler oss sjøl*. Enkelte former for salg byr på liten politisk utfordring, og vil derfor lett bli mekanisk og – i verste fall – frustrerende. Det er når en stiller seg politiske kampoppgaver og begynner å slåss med dem at entusiasmen kommer.

ALLE MOTSIGELSER ER POLITISKE

Når vi driver og løser kampanjeopp-gavene dukker det opp mange politiske motsigelser, og om vi skal komme videre *må disse løses på politisk riktig vis*. Ofte tar disse en »praktisk» karakter (ytre hindringer), og derfor må vi huske at alle ytre årsaker virker gjennom de indre motsigelsene. Vi må ta opp og løse de underliggende politiske motsigelsene med politisk kamp, for all del ikke med moralisme, kommandering, o.l.

De motsigelsene vi oftest har mott:

– *Sikkerheten*. »Det er uriktig (farlig) for meg å stå fram». Her må vi for det første skille mellom å skjule organisasjonen og kaderen for SIPO, – og det å skjule seg for massene. Det siste er sjølsagt fullstendig feilaktig. Som kommunist må vi stå fram for massene med partiets politikk. I så måte kan alle selge, et eller annet sted, i en eller annen form.

– *»Ikke kapasitet»*. At folk har mye å gjøre, mange møter, familie, osv. er helt reelle problemer. Men i en politisk kampanje som denne er de ytre årsaker, og hovednøkkelten for å takle dem ligger nok i å ta kamp med de indre motsigelsene. For disse ytre forhold lar seg påvirke,

forutsatt at det er politisk vilje til stede. Når folk er konsolidert på politikken, virker dette på »kapasiteten» f.eks. slik:

– *Prioritering.* Rydde bort hindringer som møter, andre gjøremål, underkaste dem kritisk prioritering.

– *Kombinere.* Uten særlig mye ekstra innsats kan en selge mye KK ved å utnytte alle de »gratissjansene» som byr

seg: møter, busskø, daglig omgang med folk. Vilkåret er bare at en er innstilt på at det skal gjøres. HOVEDSAKEN er at kampanja er en politisk kamp, en oppgave som først og fremst må takles politisk, ikke byråkratisk og mekanisk. Det er nøkkelen til framgang.

finn

VÅRT STEDSLAG ER UENIG

I ROTASJONSKAMPANJA

Rotasjonskampanja er kjørt ut som en av de 3 viktigste oppgavene i fase 2 (oktober – februar) i årsplanen. Da kampanja er kjørt fram gjennom Klassekampen og ikke på vanlig organisatorisk måte, mener vi det er viktig at den diskuteres i TF.

Vårt stedslag mener kampanja har vesentlige feil!

Dette knytter seg ikke først og fremst til lanseringsmåten, men til spørsmålet om masselinja og væpna revolusjon. Hvordan vinner vi tilslutning til vår politiske linje? Hvordan bygger vi partiet? Hvordan vinner vi massenes tillit?

Først og fremst ved å dele massenes liv, løse massenes problemer (sammen med dem), ta del i og lede massekampen på jobben, i boligstrøkene og ellers. Mao Tsetung har behandla dette bl.a. i artikkelen: »Sørg for massenes velferd – fest oppmerksomheten på metodene for arbeid.» »Kan vi lykkes i å slå fienden dersom vi bare mobiliserer folket til å fortsette krigen og ikke gjør annet? Selvsagt ikke. Hvis vi vil vinne, må vi gjøre en god del mer. Vi må lede bøndenes kamp

for jord og fordele jord til dem, høye arbeidsentusiasmen deres og øke jordproduksjonen, verne om arbeidernes interesser, opprette ko-operativer, utvikle handelen med områdene utenfor og løse problemene som massene står overfor: mat husrom og klær, brensel, ris, matolje og salt, sykdom og hygiene, og ekteskap. Kort sagt, alle de praktiske problemene i massenes daglige liv bør ha krav på vår oppmerksomhet.

Hvis vi tar oss av disse problemene, løser dem og tilfredsstiller massenes behov, blir vi virkelige organisatorer av massenes velferd, og de vil sikkert og visst samle seg om oss og gi oss sin varme støtte.»

Hva har dette med rotasjonskampanja å gjøre? En hel del. Vi må se i øynene at vi bare på et ytterst fåtall arbeidsplasser og boligstrøk har slått ordentlige røtter blant massene. Dette har sjølsagt en hel rekke årsaker. Vi vil hevde at en rekke lag i dag mangler en hel del elementære hjelpemidler som er svært viktige i den lokale kampen – som en stensilmaskin, skrivemaskin, megafon osv. Problemstillingen

kan forenklet oppstilles slik: Hva hjelper m-l-bevegelsen best framover en rotasjonspresse eller 140 stensilmaskiner? For å skaffe oss de nødvendige røtter i massene trur vi at det på det organisatoriske/politiske nivå vi nå befinner oss, vil 140 stensilmaskiner være til større hjelp enn en rotasjonspresse.

Som argument for rotasjonspresse hevdes at det vil komme hardere tider hvor det ikke lenger vil være mulig å trykke KK på et borgerlig trykkeri. Dette er sjølsagt riktig. Typisk for disse hardere tider vil også være at monopolborgerskapet og deres sammensvorne på »lovlig» og ulovlig måte vil bekjempe oss kommunister, ved å lage nye reaksjonære lover, ved politiaksjoner, men også ved hjelp av å hyre fascistiske bander for å knekke oss. (Selv i dagens borgerligdemokratiske Norge har det vært attentatforsøk mot Duplotrykk). Med andre ord, disse hardere tider (hvor borgerlige trykkerier tvinges til å gi avkall på profitten ved å trykke KK) kan en rotasjonspresse i vårt eie bare trykke i det tidsintervall fra de borgerlige trykkerier nekter (ikke tør) trykker KK og til politi eller betalte fascistere slår til mot trykkeriet – og et stort trykkeri er sårbart. Hva vil kunne fortsette trykking i en slik situasjon og endatil under fascismen? Jo, stensilmaskiner og eventuelt små offset-maskiner spredt utover landet, lurt unna i kjellere, på loft, i skauen eller andre steder. Nei, kamerater, la oss heller i dette tidsintervallet (som kan være svært kort, men også langt) bruke 3 dager på å trykke KK på

Duplotrykk og ha flust med stensilmaskiner e.l. parat rundt i landet.

Argumentet om sjølberging når det gjelder trykksaker er riktig. Men er det sjølberging om vi gjør oss avhengig av et sentralt trykkeri som reaksjonen kan lamme med ett slag? Vi mener nei. Partiet, vår trykte propaganda, må fortsette å fungere også om vårt »sentraltrykkeri» blir satt utenfor av monopolkapitalen eller imperialistiske makter. Våre kinesiske kamerater prøver å gjøre hver enkel folkekommune sjølberga, vi bør lære av dem og gjøre våre partilag mest mulig sjølberga.

Det vi først og fremst ønsker nå er diskusjon om våre argumenter har noe for seg. Vårt forslag til diskusjon er at de 75 000 som nå kommer inn på rotasjonskampanja av partiets sentrale ledelse blir fordelt utover i partilaga til nødvendig teknisk utstyr. Skal vi så aldri få rotasjonspresse? Jo, men først når kampanja også kan bli ei kampanje ikke bare for kommunister, med andre ord når vi har fått noe bedre fotfeste blant massene og i hvertfall har et minimum av stensilmaskiner o.l. utover i landet og disse er satt i folkets tjeneste.

Til slutt: Rotasjonskampanja har en god side – den setter krav om at vi må gi mer, også økonomisk, til partiet. Det er bra. La oss kjøre kampanja til ende før jul, men la oss også nå få satt igang diskusjon om hvor pengene bør brukes.

Stedslag Østlandet

OM STENSILMASKINER OG ROTASJONSKAMPANJE

»Stedslag på Østlandet» åpner sin artikkel med at dei er usamde i rotasjonskampanja, og grunngjev dette hovedsakleg med at dei heller vil prioritere dei innsamla midla til lokalt utstyr – stensilmaskiner o.l. Eg skal i denne kommentaren avgrense meg til å ta opp denne problemstillinga, sjøl om der også er andre ting i artikkelen og er usamd i.

Såvidt eg kan sjå legg art. opp to premisser for motstanden mot rotasjonskampanja:

1. »Mange partiavd. – både bolig- og på bedrifter – har ikkje evna å slå røtter blant massane fordi dei manglar elementære hjelpemiddel som stensilmaskiner, skrivemaskiner, megafoner osv. Derfor må dette rettast opp gjennom ei kampanje som må prioriterast over rotasjonspresse.»

Trur dette er feil stillt av fleire årsaker:

– Det er ikke noe enten/eller ang. slikt utstyr. Partiet er istand til *både* å investere mye i sentralt utstyr – presse, avis osv. *samstundes* som vi kan bygge opp materiale og utstyr for det politiske arbeidet lokalt. Resultatet av denne kampanja viser det – vi var på rekordtid istand til langt å overoppfylle dei målsettingane som vart sett opp.

– Partiavdelingane vert ikkje totalt økonomisk bankerott av rotasjonskampanja. Tendensen er heller at dei partiavd. som har eit godt *politisk grep* om det økonomiske arbeidet, er istand til både å overoppfylle målsettingane på kampanja, og likevel legge planar for å spare opp penger til »eige bruk».

– Artikkelen undervurderer etter mi meining betydninga av den sentrale pro-

pagandaen i arbeidet med å »gro røtter». Ser vi på denne hausten så har vel nettopp spreiring av KK – som i kvart nr. har oppsummert streikestoda, stilt paroler for støttarbeidet osv. vore den viktigaste reiskapen for avd. sitt arbeid? Slik vil det også vere framover – bare tenk på 1. mai, på betydinga av å få ut raskt polimikk mot ulike krumspring frå SV-leinga. . .

. Dette betyr ikkje at eg undervurderer lokalt utstyr, men eg meiner at investering i slikt lar seg kombinere med denne kampanja, og at »Stedslag Østlandet» undervurderer betydninga av ei sterk sentral presse.

2. »Kan stole på borgarlege trykkeri lang tid framover, og så er det ein *kort periode* vi må trykke KK o.l. sjøl, før fienden likevel tar knekken på vårt trykkeri.»

I utgangspunktet er dette synet både defaitistisk og prega av den same undervurderinga av å lite på egne krefter.

For det første – om det er snakk om »ein periode» – kort eller lang – så betyr dette synet at i denne tida kan vi skrifteleg få *bare* kk, ikkje glygeblad bøker, hefter osv. Det ville innebere at vi hadde tilgjenge til å trykke minimalt i ei tid der vi hadde maksimalt behov for å spreie *mye propaganda*.

Videre er det defaitistisk i den forstand at det heilt undervurderer vår evne til å sikre eit sentralt trykkeri også under andre samfunnsmessige vilkår enn det borgerlig-demokratiske diktaturet. Meir argument for og konkretisering av dette ser eg ingen grunn til å gå inn på her og no.

Til slutt – eg meiner at rotasjonskampanja er sentral i arbeidet med å gjere m-l-rørsla sjølberga på alle felt, og istand til å lite på egne krefter i alt arbeid. Så lenge vi ikkje er istand til sjølve å trykke både alle partiet sine aviser og tidskrift, flygeblad osv. og i tillegg sikre Forlaget Oktober sin produksjon, Rød Ungdoms, NKS osv. så er ikkje denne målsettinga nådd. I tillegg er det viktig at partiet også skal vere istand til å by alle progressive fronter og andre org. trykking på ein stad

der dei aldri risikerer å verte hindra pga. reaksjonær inngrep. Dette er på langt nær stoda i dag, og dette er hovudgrunnen til at rot.kampanja er så viktig.

I ei slik målsetting er det også av betydning lokalt å ha sjanse til å utgi skriftleg propaganda, men det er ikkje rett å sette dette opp i antagonistisk motsetning, som kameratane her gjer det.

Derfor – fram for ei kjempestor overoppylling av rotasjonskampanja før jul. Kamerat i kampanjeutvalget.

KAMPEN MOT SOSIALIMPERIALISMEN I FAGFORENINGENE

Sovjetledelsen prøver å få innpass i Vest-Europa via alle tenkelige kanaler. En av kanalene er revisjonistpartiene, som har fått instruks fra moderpartiet om å bedre kontakten med de borgerlige partiene, i første rekke sosialdemokratiene. »Glem gamle feider, kjør på de sakene det er enhet på, overfor de borgerlige, og dessuten: ikke snakk om å samarbeide med maoistene.» Omtrent slik lyder instruksene. Og slik ser også praksis ut.

De portugisiske revisjonistene sitter i regjeringa, og sender politi mot demonstrerende arbeidere. I Italia ligger revisjonistene på kne for å få bli med i regjering med kristelig-demokratene. Landet er i økonomisk krise, og revisjonistene tilbyr seg å stable kapitalen på beina igjen.

Og i Norge er det vel en kjent sak at SV (særlig NKP) leker med tanken på regjeringssamarbeid med DNA.

En annen måte Sovjet prøver å øke sin innflytelse på, er gjennom direkte

kontakt: utveksling av delegasjoner –, det kan være statsmenn, vitenskapsmenn, kulturfolk, fagforeningsfolk osv.

Og denne gjestfrie sjarmoffensiven er i første rekke rettet mot sosialdemokratene. Reiulf Steen har nylig vært i Sovjet. Nordisk Sam.Org. drar til Sovjet og øst-europeiske fagforeningsdelegasjoner kommer til Norge.

Og nå går altså Aspengren inn for å få Øst-Europa med i Eur.-LO. Så de sosialdemokratiske lederne har i høy grad latt seg forføre. På ganske få år har vår imperialistiske nabo i øst fått en meget sterk posisjon inne lederskiktet i norsk fagbevegelse. Foreningsledelser distribuerer plakater for sommerreiser til øst-blokklanda – ingen andre reisemål vies særlig oppmerksomhet. Foreninger og klubber spanderer tur til utvalgte medlemmer som får dra på Østersjø-uka – til billig brennvin og øst-tysk propaganda. Noen fagforeninger og klubber viser

støtte til »Vennskapssambandet Norge—Sovjetunionen», enten ved å bevilge penger, eller ved å være kollektivt tilsluttet. (F.eks. Oslo Litograf og Kjemi-grafforening.)

Grunnen til at denne tilnærminga har gått så lett, skyldes den holdninga massene i fagbevegelsen tradisjonelt har til Sovjet. Sympatien med Oktober-revolusjonen er fremdeles sterk, særlig blant eldre arbeidere. Og noen klar forståelse for hva som har skjedd i Sovjet i de seinere åra, er det få som har noen forutsetning for å ha. Men holdninga begynner blant mange å bli mer usikker, spesielt etter invasjonen i Tsjekkoslovakia.

Og dette er utgangspunktet for vår propaganda mot sosialimperialismen. Vi skal forklare kontrarevolusjonen i Sovjet —, som igjen la grunnlag for kapitalisme, imperialisme og fascisme. Og vi skal skape en fordømmende opinion mot sosialimperialismen i fagbevegelsen.

Om få år er Sovjet jordas sterkeste militære makt.

Sovjet vil fremdeles kaste lange blikk på Norges isfrie havner. Nå har vi dessuten en mengde attraktive boreplattformer i farvannet vårt.

Hva da — om en samlet norsk fagbevegelse slo ring om Sovjet?

Nei, la oss heller bruke alle tenkelige anledninger til å avsløre Sovejet:

— Ingen fagforeninger eller klubber skal lenger støtte Sambandet Norge—Sovjet!

— Ingen delegater til Østersjøuka!

— Ingen utveksling av fagforeningsdelegasjoner — uten kamp og diskusjon!

Og la oss samtidig utvikle den tradisjonelle støtten med sosialisme og sosialistiske land som fins i fagbevegelsen: — Få fagforeninga eller enkeltfolk til å melde seg inn i vennskapsorganisasjoner med Kina og Albania.

— Få fagforenings-kamerater til å besøke Albania (el. Kina) i ferien.

— Dessuten: I år jubilerer både Kina og Albania. Foreslå i fagforeninga di å sende hilsningstelegram. Dette er en ypperlig måte å spre propaganda!

Var det idealistiske målsettinger?

På kort sikt kanskje, men vi kan ikke tenke kort. Vi har en hard og seig jobb foran oss i kampen mot sosialimperialismen, og dessuten står vi alene blant partiene på venstresida.

Men kommunister er ikke redde for å reive keiseren av hesten. Og vi skal vise at vi er kommunister. Vi skal vise at vi kan stå fast på en sak, om den er aldri så upopulær, når vi veit at det er rett. Og det skal vi gjøre nå: i småprat og diskusjoner dag etter dag på jobben, med forslag til vedtak på klubb- og foreningsmøter. Vi har greid å vri opinioner før — ved propaganda og aksjoner. (Vietnam-arbeidet) og vi skal greie det igjen!

Kommunisme ja — revisjonisme nei!

FU

Sakset fra diskusjonsblad for Oslo

STREIKESTØTTEARBEID – PROLETARISERING AV KVINNEFRONTEN

Etter diskusjonene på sommer leirene om borgerlig/proletær kvinnepolitikk, står en ting klart – at verken plattform, klassesammensetning eller innrettinga av Kvinnefronten sikrer at arbeiderkvinnenes interesser ivaretas i fronten.

Det blir oss – kommunister i fronten – som framover må føre denne kampen. Og hvordan skal vi så begynne? Jo, ved å henvende oss til arbeidende kvinner, enten gjennom fagforeninger som organiserer mange kvinner, aksjoner utenfor bedrifter eller til enkelte kvinner vi kjenner.

I lys av en slik metode, var det jævli å oppleve at Kvinnefronten (ihvertfall ikke

her i Oslo) kom med en eneste uttalelse eller hadde en aksjon til støtte for de streikende kjøttindustriarbeiderne. En industri som organiserer en stor del kvinner.

Vi vet at det finnes motsigelser innafor fronten mot å »ta opp politiske saker» – 1. mai kan være ett eksempel.

Derfor blir det en nødvendighet for oss som jobber innafor KF å ta lokale initiativ, i den enkelte by og i de enkelte grupper.

De streikende arbeiderne trenger all den støtte de kan få, og KF trenger å styrke seg, derfor er streikestøttearbeid en utmerket ting.

Hannw

HVOR BLEI DET AV KAMPEN FOR FISKERIGRENSA?

Vi siterer fra AKP(m-l)s Prinsippprogram, om »Klassene i Norge»: »Arbeiderklassens mest trofaste allierte er halvproletariatet – og hovedmassen av bønder og fiskere. Landsbygdas småprodusenter har lange blitt rammet av statens monopoliserings-tiltak, og har i EEC-kampen vist en sterk vilje til enhet med arbeiderklassen i kampen mot imperialismen. Forbundet mellom arbeiderklassen, bøndene og fiskerne vil være den sosialistiske revolu-

sjonens grunnpillarer i Norge.» Og videre: »Utviklingen av den nye hovedmotsigelsen mellom klassene i Norge har ført til en enhetsfront mot monopolkapital og stat og utenlandsk imperialisme. I denne enhetsfronten – slik som den bl.a. viste seg i EEC-kampen 1970–72 – har det også deltatt borgerlige politikere som ikke ønsker å stå sammen med arbeiderklassen på lang sikt. Men denne enhetsfronten bærer også kimen i seg til en enhetsfront

mellom arbeiderklassen og dens strategiske allierte: bønder og fiskere.»

Undersøkelser og oppgaver fra statistisk sentralbyrå viser at for hver fisker (arbeidsplass på havet) finner en i Nord-Norge ca. seks arbeidsplasser på land, direkte og indirekte knytta til fisket. Dette utgjør titalls prosent av det arbeidende folket i landsdelen.

Fiskeressursene står i dag i fare for å bli desimert av monopolkapital i inn- og utland. Konkret kan nevnes: den kjønnsmodne bestand av norsk-arktisk torsk utgjør i følge havforskerne ca. 3 0 000 tonn, dvs. mindre enn siste års lofotkvantum. Den ikke-kjønnsmodne del av torsken består av rike årsklasser ung-torsk på mellom 1 og 1 1/2 kilo. Det er denne fisken Sovjets, Storbritannias, Vest-Tyskland og andre lands kapitalkonserner er i ferd med å tyne livet av. Uten en utvidelse av fiskerigrensa til minst 50 mil senest 1.1.75 vil torskebestanden være i alvorlig fare for å bli utrydda. Og sammen med den også hyse, uer, kveite og andre fiskeslag. Vi tar med også ett sitat fra AKPs Arbeidsprogram: »Når reine profittinteresser styrer fisket blir det rovdrift. I dag trues naturgrunnlaget for det arbeidende folket i kystområdene av trål- og ringnotkapitalistene. Fiskeressursene er for disse bare en sektor for kapitalplassering. En sektor som kapitalistene ganske enkelt trekker seg ut av ved å plassere kapitalen i annen virksomhet når ressursene er tappet ut. Fiskeressursene, livsgrunnlaget for det arbeidende folket langs kysten, må også forsvares for å trygge mulighetene for sjølberging i framtida. Stopp rovdrift! Bevar ressursene i havet!»

For folket i Nord-Norge er kampen for en utvidelse av fiskerigrensa en nødvendighet, på like linje med kampen mot EEC. Uten fisk intet kystsamfunn. Uten

kystsamfunn, intet levedyktig Nord-Norge. I dag og i tida framover vil denne kampen stå i brennpunktet for det arbeidende folket her oppe. Fiskere, bønder, arbeidere og ungdom er villige til å kjempe for sine krav, for sjølberging, som de var det før EEC-avstemninga. Problemet er at de ikke er organisert og derfor ikke greier å samordne motstanden, og de er tildels splittet av AP-toppenes og regjeringas propaganda. Samtidig er det klart at kampen for fiskerigrensa ikke er ei isolert sak for Nord-Norge. Det ville være å støtte opp under kapitalens splittelsespolitikk ikke å se og å propagandere for forståelsen for at dette er ei sak som angår det arbeidende folket i hele landet. Småkapitalister og andre grupper fra småborgerskapet har også objektive interesser av at fiskerigrensa utvides, og må mobiliseres til å støtte opp om kampen. Forståelsen for at dette er en anti-imperialistisk- og anti-monopolistisk kamp som ikke kan vinnes uten at hele det arbeidende folket i Norge deltar må spres.

Det er kommunistenes plikt å gå i spissen for denne kampen. Forståelsen for dette er ikke i tilstrekkelig grad til stede i partiet. Altså: det må ei opprustning til i partiet når det gjelder saka. De politisk ledende organ må snarest få ett fast grep om den og medlemmene mobiliseres. Vi må komme over fra prate- til aksjonsstadiet.

Folks erfaring fra EEC-kampen er at det nytter å kjempe. Men erfaringa viser også at noen må gå i spissen, folk må organiseres og kampen må ikke skusles bort av opportunisme og parlamentariske illusjoner. Folk må stole på egne krefter.

Hvordan ta opp kampen for fiskerigrensa? Sentralt her står Aksjon Kyst-Norge. Slik det er nå er denne organisasjonene ingen utprega kamporganisasjon.

Hovedsida er og har vært at den sentralt er dominert av opportunisme og reformisme. Den bra sida har etter vår mening vært at den har klart å spre en god del opplysning omkring ressursproblematikken og -imperialismen. Men: de lokale erfaringene viser at det er mulig å gjøre den til en kjempende frontorganisasjon, hvis vi jobber aktivt, mobiliserer massene og stiller oss på deres side.

AKP-ere må gå aktivt inn i AKN og jobbe blant massene for å gjøre organisasjonene til en kamporg. Dette er kjerna i spørsmålet og vil være avgjørende for om vi får en grenseutvidelse før det er for seint. Samtidig er det klart at det også må kjempes innad i AKN. Organisasjonen har lagt seg på ei til dels parlamentarisk linje, og forsøkt å etablere seg som en »ansvarlig» organisasjon, noe som har ført til at den har hatt problemer med å godta aktivister og offensive aksjoner. Fiskarlaget (=AP-toppene i lagets ledelse) har angrepet den for »venstresekterisme» og for å fiske i rørt vann, bokstavlig talt. AKN har ikke vært sterk nok til å ta opp denne kampen. Dette må rettes opp.

Sentrale AP-topper kjører nå ei beinhard isolasjonslinje overfor aksjonen. Disse folka må det tas kamp mot, på samme vis som mot Aspengren og Co. De må isoleres, noe som bare kan skje ved å mobilisere grasrota, de aktive fiskere. Disse må en få til å støtte opp om AKN i større utstrekning enn nå. »Fiskarlagets» argument om at fiskerigrensesaka bare er ei sak som angår fiskerne må bekjempes. Bare en samla kamp av hele det arbeidende folket gir seier.

Vi må ved arbeidet vårt i fronten støtte opp om fiskernes krav, og vi må vise at bare kamp nytter. Å stille krava, som fiskarfylkingene gjør, er ikke nok.

Fronten må ha en klar anti-imperialistisk karakter (Sosialimperialismen, Unilever, Nestle, Imperial Food).

TA ET FAST GREP OM FISKERI-GRENSEPOLITIKKEN!

FRAM FOR KAMPEN MOT RESSURS-IMPERIALISMEN!

ISOLER MONOPOLKAPITALENS LØPEGUTTER I REGJERING, FISKARLAG OG AP-TOPP

KJEMP FOR 50-MIL NÅ!

AVSLØR ILLUSJONENE

I »KARAKTERDEBATTEN»

Bortsett fra et intervju i KK, har ikke partiet behandlet spørsmålet om karakterer i skolen eksternt (jeg har heller ikke registrert noen landsomfattende debatt internt).

Den linja som kommer til uttrykk i intervjuet må derfor oppfattes som partiets syn. Enten man liker det eller ikke, vil jo også folk som leser det

oppfatte det som vår linje. Så lenge partiet ikke korrigerer denne linja eller kjører ut noen ny, er dette det eneste vi har å holde oss til.

Jeg er enig i den linja. Men jeg vet at andre partimedlemmer (lærere) ikke støtter dette synet.

Kamerater, det er liberalisme å ikke fremme kritikk, og forsøke å endre ei

linje man er uenig i. Det ser ut til at noen går rundt med innvendinger som de ikke kommer fram med, eller som de bare legger fram/diskuterer med f.eks. andre organiserte lærere. Dette er farlig. Partiet må ha ei linje *alle kan føre ut*.

Den analysen jeg legger fram i det følgende er et forsøk på å provosere fram en dabatt i TF og partiet.

Karakterer og andre former for vurderinger (k/v) er monopolborgerskapets metode for å sortere arbeidskrafta og splitte elevene. Så lenge borgerskapet har statsmakta vil den sørge for at denne funksjonen blir ivaretatt, selv om formene vil skifte. I dag og sannsynligvis i lang tid framover vil denne arbeidskraftsorteringa skje gjennom skolen, i borgersamfunnets overbygning.

Jeg er enig i at sorteringsfunksjonen kan foretas utenom skolen. Desto verre. Hvem går inn for at borgerskapet får monopol på å sortere sin «egen» arbeidskraft. Mitt poeng er at skolen likevel ikke blir bedre, vi vil fortsatt ha «konkurranseskolen», med eller uten k/v. Borgerskapets diktatur i skolen vil bare få en annen form. Vi må analysere grundig i dybden for å kunne avgjøre om denne nye formen er noe framskritt for elevene, foreldre og lærere.

Sorteringsfunksjonen er i alle fall tillagt skolen *i dag*, noe som ikke rokkes som prinsipp ved at noen kapitalister (alle-rede) bruker egne tester isteden for eller i tillegg til skolens k/v.

Å hevde at herskerklassen med sosialdemokratiet i spissen vil avstå fra vurdering av framtidig arbeidskraft eller «menneskeligjøre» skolen er ikke bare å *ha*, men også å *spre* illusjoner om klassestaten.

I formen kommer det ut på ett fett om vurderingen gis som symbol (karakterer) eller som uttalelser, bortsett fra mer-

arbeidet for læreren i det siste tilfellet. Den offentlige debatt har stort sett dreid seg om disse to mulighetene. Felles for de fleste debattantene er at de ønsker å vurdere andre sider ved eleven enn rent faglig nivå. F.eks.:

Vurdering: »NN er flink til å samarbeide» *eller*

Karakter: samarbeid: 4 (Mg).

Begge syn er farlige og etter mitt syn er vurderingen farligst, fordi den gir illusjoner om at «konkurranseskolen» (overbygning) kan *avskaffes* (hvertfall gradvis) uten grunnleggende forandring i basis. Det er reformisme.

Samfunnet er et konkurransesamfunn. Skolen gjenspeiler dette, enten den har karakterer, uttalelser eller ingen av delene (formelt sett). Bare en revolusjon kan avskaffe samfunnets karakter. Skolen kan ikke forandres *grunnleggende* uten at den økonomiske basisen revolusjoneres. Skolen kan like lite som f.eks. Universitetet bli en «sosialistisk øy».

Å gå inn for vurdering (uttalelser) som et mindre onde og et skritt bort fra klasseskolen er derfor en radikalistisk illusjon.

Som kommunister og progressive vet vi også at herskerklassen er interessert i andre opplysninger om *oss* enn det er et symbol kan fortelle. »NN er ikke samarbeidsvillig» eller »NN ønsker å styrte samfunnet med vold.» Snadder for SIPO og arbeids"giveverne". Uttalelser gir derfor fienden gode kort på hånden i dagens og morgendagens norske klassekamp.

Slike ideer markedsfører sosialdemokratisk samarbeidsideologi: »Du behøver ikke å være så flink faglig. Det er like viktig å kunne samarbeide, være tolmogig, nøyaktig, omgjengelig, snill.»

Min kolklusjon er at *i dag* er karakterer et mindre onde enn å erstatte dem med uttalelser. (gjærne færre karakter nivåer.

La meg også si at jeg vil gå sterkt imot å bare gi karakterer til »hovedfagene», slik det er foreslått, noe som vi gi *dem* en enda sterkere dominans i skolen).

Vi fører en defensiv kamp, forsvarer oss mot *forverring*. I dette tilfellet er angrepet kamuflert for å fungere som APs

radikale alibi. Derfor må vi gå imot »utviklinga», og kamerater som har latt seg lure må ta sjølkritikk overfor massene og innad i partiet.

Forsvar dere, kamerater. Påpek feil ved analysen, eller vær med på å gjøre den bedre.

lærer-ungdomsskolen